

Συννεφοπαραμύθια και άλλα...

Φίλοι μου, γειά σας!

Πού νά σάς τά λέω! Έρχομαι από τήν Νυχτοχώρα, πού τώρα πιά τή λένε Ήλιοχώρα. Καί είναι ή πύο φωτεινή χώρα τής γής. Άλήθεια! Έγώ πού είμαι ένα κομογουρισμένο ΣΥΝΝΕΦΟ, ξέρω τί σάς λέω. Ή Ήλιοχώρα βρίσκεται στήν κορφή ενός πανύψηλου βουνού άπέναντι άκριβώς από τό Κοτοκοροχώρι. Καί ξέρετε τί συμβαίνει; Κάθε πρωί πρωί ή πρώτη πρώτη άκρη άκρη τής πρώτης πρώτης άκτίνας του ήλιου πέφτει πάνω στήν Ήλιοχώρα!!! Σάς φαίνεται άπίστευτο; Κι όμως είναι άλήθεια! Άν γνωρίζατε τόν Ραχατάκο καί τή φοβερή ιστορία του, δέν θά σάς έκανε έντύπωση τό φαινόμενο αυτό.

Λοιπόοοοοο, άκούστε!

Στό πύο όμορφο κοτέτσι του Κοτοκοροχωριού ζούσαν μονοιασμένα καί άγαπημένα όλα τά πουλερικά: κότες, πάπιες, χήνες, γαλοπούλες καί κοκόρια. Κάθε πρωί, προτού άκόμη φανεί ό ήλιος τά κοκόρια έβαζαν τίς πύο γυαλιστερές φτερωτές στολές τους, κούρδιζαν τίς φωνητικές τους χορδές, σαπούνιζαν τό ράμφος τους κι άνέβαιναν στή σκεπή του κοτετσιού. Στέκονταν στή σειρά σιωπηλά άγναντεύοντας κατά τήν άνατολή καί 1' πρίν σηκωθεί ό ήλιος τραγουδούσαν όλα μαζί συντονισμένα, κάνοντας μάλιστα καί δεύτερη καί τρίτη φωνή:

Κικιρίκου, Καλημέρα!

Έρχεται ό ήλιος!

Κικιρίκου! Ξυπνήστε!

Ξημερώνει νέα μέρα, διώξτε τόν ύπνο πέρα πέρα!

Σέ λίγο όλο τό Κοτοκοροχώρι λουσμμένο στό φώς άρχιζε μέ χαρά καί όρεξη τή δουλειά!

Μόνο ένας κοιμόταν του καλού καιρού. Ό Ραχατάκος, ό τεμπέλης κοκοράκος. Κουκουλωμένος στά ζεστά του πούπουλα ούτε πού έπαιρνε είδηση τί γινόταν γύρω του.

Ή καημένη ή μανούλα του πήγαινε άπό πάνω του:

— Σήκω, Ραχατάκο, ξημέρωσε! Ξύπνα παλληκάρι μου!

— Όχι είναι νύχτα, έλεγε τεμπέλικα ό Ραχατάκος καί γύριζε άπό τό άλλο φτερό.

— Σήκω, Ραχατάκο! Πήγαινε κι έσύ μαζί

Ραχατάκος, ό τεμπέλης κοκοράκος

μέ τά άλλα κοκόρια νά ύποδεχτείς τόν ήλιο!

— Όχι, όχι, όχι! μουρμούριζε μέσα άπό τό ζεστό του πουπουλοπάπλωμα. Δέν τόν χωνεύω τόν ήλιο!...

— Μά γιατί καλό μου κοκόρι, έλεγε ό πατέρας, γιατί νά είσαι τόσο τεμπέλης; Γιατί μäs στενοχωρείς;

— Νυστάζω, έλεγε ό Ραχατάκος, θέλω νά κοιμηθώ. Καί χασμουριόταν, άαααα!

Έτσι περνά...

οι μέρες του χατάκου, έει δηλαδή οι νύχτες του. Γιατί στό κοκοροκρεβάτι του πάντα ήταν νύχτα.

Ποτέ του δέν είδε ό Ραχατάκος τά χρώματα τής αύγής.

Ποτέ του δέν είδε τό βασιλιά ήλιο νά ανατέλλει.

Ποτέ του δέν σηκώθηκε στήν ώρα του.

Ποτέ του δέν είπτε «καλημέρα!», γιατί ξυπνούσε τόσο άργά, πού μόνο τήν «καλησπέρα» ήξερε.

Καί φυσικά, ποτέ του δέν πήγε έγκαίρως στό Κοκοροσχολείο του. Όταν τά άλλα κοκόρια έμπαιναν για μάθημα στήν τάξη, τότε ό Ραχατάκος σηκωνόταν άργά άργά άπό τό κρεβάτι του.

— Άχ, Ραχατάκο, έλεγε ή δασκάλα, θά τήν πληρώσεις άκριβά τήν τεμπελιά σου!...

Όμως ό Ραχατάκος δέν χαλούσε τό ραχάτι του.

Όσοπου...μιά μέρα...

Έφτασε στό Κοτοκοροχωριό ό βασιλιάς τής Νυχτοχώρας!

Έψαχνε νά βρει κοκόρια για νά σηκώ-

σουν τόν ήλιο πάνω από τήν ἀπελπισμένη καί κατασκότεινη χώρα του. Περπατούσε μέσα στο χωριό ἀπελπισμένος. Πουθενά δέν ἔβλεπε κοκόρι. Ἦταν ὅλα στό σχολεῖο.

Ξάφνου, σέ μιά στροφή βλέπει τόν Ραχατάκο. Ἀπλώνει ἕνα δίχτυ καί φράσαπ τόν κλείνει μέσα.

— Μή! Μήηηηη! Βοήθειαααα! φώναζε ὁ Ραχατάκος.

Ἵμως ὁ βασιλιάς ἦταν ἀποφασισμένος.

— Πῶς σέ λένε, ρώτησε αὐστηρά.

— Ρααχαατάααα, ἀπάντησα τρέμοντας.

— Γιά πές μου, σέ διατάζω, εἶναι ἀλήθεια ὅτι ἐδῶ στό χωριό σας τά κοκόρια κάθε πρωί καλωσορίζουνε τόν ήλιο;

— Μάλιστααα, ἀπ' ὅσο ξέρω... εἶπε διαστακτικά ὁ Ραχατάκος.

— Πολύ καλά λοιπόν! Ἐγώ, μικρέ μου, εἶμαι ὁ βασιλιάς τῆς Νυχτοχώρας καί θέλω ἕνα κοκόρι, γιά νά ξυπνάει τόν ήλιο καί νά τόν φέρνει πάνω ἀπό τή χώρα μου.

— Ἔ, τότε νά βροῦμε ἕνα κοκόρι... εἶπε ὁ Ραχατάκος.

— Μά ἀφοῦ βρήκα ἐσένα! Θά σέ πάρω μαζί μου. Ἄν καταφέρεις νά σηκώσεις τόν ήλιο πάνω ἀπό τό βασιλεῖό μου, θά σέ κάνω πλούσιο.

— Κι ἂν δέν τά καταφέρω; ρώτησε μέ ἀγωνία ὁ Ραχατάκος μέσα ἀπό τό δίχτυ.

— Ἔ, τότε θά γίνεις ὁ πιό νόστιμος μεζές!!!

Ἵ Ραχατάκος τά χρειάστηκε. Κόντευε νά λιποθυμήσει ἀπό τό φόβο του. Ἐντωμεταξύ ὁ βασιλιάς τόν φόρτωσε στό βασιλικό του ἀμάξι καί τόν πήγε στή Νυχτοχώρα.

Ἵσυχία βασίλευε παντοῦ. Ὅλοι κοιμόντουσαν μέσα στό ἡσυχό σκοτάδι.

«Ἄχ, τί ὠραῖο μέρος γιά ὕπνο!» σκεφτόταν ὁ Ραχατάκος. Ὅμως ὁ βασιλιάς δέν ἀστειεύοταν. Ἐβαλε τό Ραχατάκο πάνω σέ ἕνα ψηλό τοῖχο καί τοῦ εἶπε:

— Σοῦ δίνω προθεσμία 3 νύχτες!

Ἵ Ραχατάκος, ξάπλωσε πάνω στά πούπουλά του. Ἀλλά γιά πρώτη φορά δέν τόν ἔπιανε ὕπνος ἀμέσως. Στριφογύριζε καί μουρμούριζε:

— Τώρα; Τί ὠρα ἄραγε βγαίνει ὁ ήλιος;

Καί πότε ἀκριβῶς φωνάζουν τά κοκόρια; Καί πῶς δηλαδή πρέπει νά φωνάξω; «Κικιρίκου» ἢ «Κοκορόκο»; Ἄχ τί κρίμα νά μὴν μάθω νά ξυπνάω τό πρωί!

Ἵμως οἱ νύχτες περνοῦσαν. Ἐφτασε καί ἡ τελευταία στιγμή τῆς τελευταίας νύχτας! Ἵ βασιλιάς θυμωμένος μέ τόν τεμπέλη κόκορα, πήρε τό μεγάλο μαχαίρι καί πλησίασε τόν Ραχατάκο.

— Ποῦ εἶσαι, Ραχατάκο; φώναξε ἄγρια. Μμμ, νόστιμη κοκορόσουπα θά φάμε ἀπόψε!!!

— Κικιρίκου! Κικιρίκου! Βοήθεια! Ἵηιεεε! ἄρχισε νά φωνάζει ἀπελπισμένος ὁ Ραχατάκος.

— Κικιρίκου! Ξυπνήστε!

Καί τότε... ἔγινε κάτι πού κανεῖς μὰ κανεῖς δέν τό ξανάδε στή Νυχτοχώρα. Ἀπό μακριά, πίσω ἀπό τό ἀντικρυνό βουνό φάνηκαν τά χρώματα τοῦ ήλιου.

Ἵ βασιλιάς ἐκπληκτος στράφηκε πρὸς τήν ἀνατολή. Ἵ Ραχατάκος μέ δάκρυα στά μάτια κοίταζε τόν ήλιο πού μεγαλόπρεπος ἀνέβαινε, ἀνέβαινε... Πρώτη φορά τόν ἔβλεπε νά ἀνατέλλει. Πῶ-πῶ! Τί ὄμορφος πού ἦταν!

Τί νά σᾶς τά πολυλογῶ, φίλοι μου, ὁ Ραχατάκος τό πήρε τό μάθημά του. Ἵ βασιλιάς τόν ἔκανε ἀρχηγό σέ ὅλα τά κοτέσια.

Κι ὁ Ραχατάκος, πού κόντευε νά χάσει τό κεφάλι του ἐξαιτίας τῆς τεμπελιάς του, ἔβγαине κάθε πρωί καί φώναζε:

Κικιρίκου, Καλημέρα

Ἐρχεται ὁ ήλιος!

Κικιρίκου! Ξυπνήστε!

Ξημερώνει νέα μέρα
διώξτε τόν ὕπνο παρά πέρα!

Ἀπό τότε ἡ Νυχτοχώρα ἔγινε

Ἵλιοχώρα καί ζοῦσαν ὅλοι εὐτυχισμένοι καί ἡλιόλουστοι.

Ἄληθεια, παιδιά, ἐσεῖς τόν ξέρετε τόν Ραχατάκο;

**Σᾶς χαιρετῶ μέ ἀγάπη
τό ΣΥΝΝΕΦΟ**

Καί... μακριά ἡ τεμπελιά!

Νέα μέρα! διώξτε τόν ὕπνο πέρα,

πέρα, πέρα!

Γιὰ τὴν ΝΙΚΗΝ
Φεβρουάριος 2010

